

HỒI THỨ BA MƯỜI TÁM

NAM HẢI TRIỀU SỬ

Ôn Bằng thấy Độc Cô Sách vì hai chiếc răng của ThúyThúy bị mình bóp nát mà nổi giận ra tay tát mình, nàng lại càng tin tưởng giữa hai người có chuyện lén lút gì với nhau rồi, nên nàng vừa tức giận vì bị tát, vừa lửa ghen nổi lên, bị kích thích như vậy Ôn Bằng suýt tí nữa thì từ Ngọc Mỹ Nhân biến thành "Khùng Mỹ Nhân" và chỉ muốn đấu thí mạng với Độc Cô Sách một trận.

Nhưng dù sao nàng cũng là người hiếu cường, hiếu thắng không muốn để Độc Cô Sách trông thấy bộ mặt đau lòng của mình, cho nên cố nhịn không cho nước mắt nhỏ ra, nghiêng răng mím môi quay người đi luôn, để chờ một dịp khác sau này sẽ thanh toán với chàng.

Dù sao người đàn bà vẫn là kẻ yếu, dù người nào có kiên cường đến đâu cũng thế, chỉ kiên cường bướng bỉnh trước mặt người thôi, chứ quay lưng đi một cái là lại hèn yếu ngay. Ôn Bằng cũng vậy vừa quay lưng đi, nước mắt đã nhỏ lã chã, nàng giở hết tốc lực khinh công ra cắm đầu ù té chạy.

Nàng chỉ biết cắm đầu chạy như điên như cuồng chứ không biết là chạy đi đâu.

Tuy không nói được nhưng lòng đau như cắt, thần trí vẫn sáng suốt như thường, Ôn Bằng vội vàng rời khỏi núi Dã Nhân là vì ba lý do:

Lý do thứ nhất, là phải tránh xa Độc Cô Sách trước, đừng để cho chàng đuổi kịp, giải thích và nói lời thôi.

Lý do thứ hai là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ hãy còn ở trong khu núi Dã Nhân, nếu không may gặp phải lão ma đầu ấy mình địch sao nổi như vậy có phải là bị nhục nhã lần nữa khoong?

Lý do thứ ba là, dù sao núi Dã Nhân này vẫn là sào huyệt của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, nếu mình lọt vào tay của chúng, thì hậu quả còn thảm khốc hơn nữa.

Ba lý do đã khiến Ôn Bằng phải chạy nhanh như bay, rời khỏi núi Dã Nhân trước, rồi nàng cứ tiến thẳng về phía Đông thôi, chứ không có mục đích gì hết.

Chờ tới khi nàng chạy vào trong Cao Lê Cống Sơn, thì đã thấy một mội, liền kiếm một tảng đá lớn cạnh suối nước trong ngồi xuống nghỉ ngơi, và tính toán xem sau này nên hành động thế nào?

Nghỉ ngơi một lát, nàng nằm phục xuống mặt suối uống hai ngụm nước trong và ngậm mặt mũi vào trong nước để cho thần trí được bình tĩnh.

Nước suối đó lạnh như băng, nên nàng vừa ngậm mặt vào đã cảm thấy dễ chịu khôn tả, trong lúc đang khoan khoái, nàng bỗng nghe thấy có tiếng chân nhỏ nhẹ đi ở trên bờ suối.

Nàng vừa bị nhục xong, không khác gì con chim trông thấy cành cây cong, vội đứng dậy ngửng đầu nhìn về phía có tiếng chân đó.

Vừa trông thấy người đó, nàng đã mủi lòng khóc sướt mướt, nước mắt nước suối trộn lẫn nhau nhỏ ròn rọc xuống như mưa.

Thì ra người đang đi tới đó chính là người đã giúp nàng học hỏi được võ công cao siêu như bây giờ và cũng là người coi nàng như em ruột, thương nàng như một người mẹ hiền. Không cần phải nói rõ, quý vị cũng biết người đó là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư rồi.

Dật Tư không ngờ một thiếu nữ đang trầm mặt vào nước suối lại là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng và thấy nàng khóc sướt mướt như vậy cũng phải ngạc nhiên, vội lên tiếng hỏi:

-Ôn cô nương...

Vừa thốt ra được ba chữ Ôn cô nương. Lưu Vân tiên tử đã thấy Ôn Băng chạy lại gục ngay vào lòng mình khóc bù lu bù loa ngay.

Dật Tư đoán chắc Ôn Băng thể nào cũng gặp sự gì rất oan ức, nên mới đau lòng và khóc lóc như thế. Nàng không hỏi nguyên nhân vội cứ để nguyên cho Ôn Băng khóc và một mặt vuốt khô những giọt nước ở trên tóc của nàng ta thôi.

Chờ Ôn Băng khóc chán rồi, Dật Tư mới kéo nàng đến dưới gốc cây cổ thụ ngồi xuống, rồi mỉm cười hỏi:

-Băng muội đang trà trộn ở trong Ly Hồn cốc núi Dã Nhân sao bỗng đứng lại chạy tới đây và hình như bị sự gì oan ức thế?

Ôn Băng chỉ kêu "ú ớ" hai tiếng, nhưng không sao nói ra lời được, lại khóc sướt mướt tiếp.

Dật Tư thấy nàng ta không nói nên lời, thất kinh hỏi:

-Băng muội bị làm sao thế?... bị ngộ độc mất tiếng, hay là bị ... bị người...

Không chờ Dật Tư hỏi thêm Ôn Băng vừa bẻ một cành cây viết xuống đất.

"Tiểu muội bị người điểm trúng huyết cam, đã dùng hết công lực rồi mà không sao tự giải được!"

Đọc xong những chữ đó, Dật Tư kêu "ủa" một tiếng và hỏi tiếp:

-Theo lý ra với võ công cao siêu như của Băng muội, thì chỉ cần tĩnh tọa hành công một lúc, là có thể tự giải được ngay.

Nàng vừa nói vừa vận thần công lên điểm luôn vào dưới hông của Ôn Băng một cái, rồi vỗ mạnh một chưởng vào giữa vai của nàng. Ôn Băng biết cử chỉ ấy của Dật Tư là để giải yếu huyết cam cho mình nên nàng cũng vận nội gia chân khí lên để xông pha nơi Nê Hoàn ngay.

Dật Tư mỉm cười bảo nàng rằng:

-Băng muội khỏi cần phải dùng nội công nữa, yếu huyết cam của hiền muội đã được cởi mở thì tất nhiên phải nói được.

Ôn Bằng cả mừng, nghẹn ngào kêu lên một tiếng:

-Tạ tử tử!

Ngờ đâu Ôn Bằng đã nói rồi mà Dật Tư vẫn không nghe thấy gì cả?

Hiện tượng ấy không ngừng khiến cho Ôn Bằng thất vọng đau lòng, mà còn làm cho Dật Tư cũng phải hổ thẹn đến mặt đỏ tai tía, vì nàng là người chưởng môn của phái Điểm Thương, mà không giải được yếu huyệt cam cho Ôn Bằng như vậy thì không hổ thẹn sao được?

Dật Tư không dám sơ ý nữa, hết sức cẩn thận xem xét lại cổ hong và cổ của Ôn Bằng đồng thời còn thăm mạch một hồi nữa, nàng cau mày lại vẻ mặt trầm tĩnh hỏi lại Ôn Bằng rằng:

-Bằng muội đã bị ai điểm huyệt cam thế? Thủ pháp của đối phương rất quái dị và hiểm thấy trên thế gian này lắm!

Ôn Bằng nghe nói liền dùng cây viết luôn bảy chữ:

"Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ"

Dật Tư cả kinh thất sắc, giọng run run hỏi tiếp:

-Bằng muội tại sao... lại gặp tên cái thế ma đầu ấy? Thủ pháp điểm huyệt của y tên là Diên Đảo Âm Dương Triệt Mạch Thủ, chuyên môn làm cho huyết mạch của người ta nghịch hành, không để cho người khác giải trừ được. Vừa rồi ngu tử không ngờ hiền muội bị y điểm huyệt, nếu ra tay giải bừa, đã khiến tạng phủ của hiền muội bị thương...

Nghe tới đó, Ôn Bằng đã cảm thấy đầu óc của mình choáng váng, người lão đảo như suýt ngã, ngay cả ngồi cũng không ngồi được.

Dật Tư vội ẵm nàng vào lòng, lấy một viên thuốc linh đơn màu xanh rất thơm ra bỏ vào mồm nàng an ủi rằng:

-Bằng muội khỏi cần lo âu, uống viên linh dược này đã!

Ôn Bằng thấy Dật Tư lấy viên thuốc đó ra, đã biết ngay đó là "Cửu Thiên Thúy Vân Đơn" một linh dược quý báu trấn phái của phái Điểm Thương nên nàng vội lắc đầu quay mặt đi, không chịu uống viên thuốc quý báu ấy.

Vừa rồi Dật Tư thăm mạch cho Ôn Bằng đã phát giác mình vì chưa xem xét kỹ lưỡng, đột nhiên ra tay giải huyệt cho nàng ta nên đã xúc phạm phải sự tối kỵ của thủ pháp điểm huyệt độc ác của Dương Thúc Độ nên nàng bị thương nặng đến nỗi hồn sắp lìa khỏi cõi trần rồi, nhưng vì nhờ có một lực rất thâm hậu mà nàng chưa thấy đau đớn gì đấy thôi.

Dật Tư biết, khi nào thương tích trong người của Ôn Bằng lâm nguy một cái là không còn thuốc gì có thể cứu giải được, nên nàng mới phải cho nàng ta uống Cửu Thiên Thúy Vân Đơn giữ lấy tính mạng trước đã, rồi nghĩ cách cứu chữa nàng ta sau.

Bây giờ thấy Ôn Băng từ chối mà sắc mặt đã biến đổi hẳn nàng vội cạy miệng Ôn Băng ra và nhét viên thuốc rất quý báu ấy vào trong miệng để cho nàng uống.

Linh đơn vừa vào trong mồm đã tan ra như nước và trôi vào trong cổ họng ngay. Ôn băng chỉ cảm thấy có một luồng hơi nóng chạy vào trong tạng phủ của mình xuống tới đan điền, mình mảy thấy khoan khoái dễ chịu ngay và nằm luôn ở trong lòng của Lưu Vân Tiên Tử ngủ thiếp đi.

Dật Tư đặt Ôn Băng nằm xuống, thăm mạch thử xem, thấy thương tích tuy nặng nhưng đã thoát khỏi tử thần rồi, nàng mới lắc đầu thở dài một tiếng. Sở dĩ nàng thở dài như vậy là chỉ e từ nay trở đi Ôn Băng sẽ mất tiếng không sao nói được nữa.

Một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy mà cam suốt đời, đừng nói nàng ta sẽ buồn rầu suốt đời, mà cả các bạn thân cũng phải gánh vác hộ nàng ta gánh nặng về mặt tinh thần.

Trong lúc Dật Tư đang vô kế khả thi, trong lòng buồn bực khôn tả thì đằng xa bỗng có một bóng người phi tới. Người đó chính là Bạch Phát Quỷ Mẫu, bây giờ đã vứt con dao đồ tể đi, trở nên Phật sống.

Thấy Bạch Phát Thánh Mẫu tới, Dật Tư liền gượng cười kêu gọi:

-Tiêu đại tỷ, chúng ta chưa kịp điều tra ra Độc Cô Sách sống chết như thế nào, thì bây giờ lại gặp một vấn đề nan giải của Ôn cô nương, khiến tôi đang bối rối không biết làm thế nào cho phải.

Nghe thấy Dật Tư nói tới cái tên Ôn Băng, Tiêu Anh giật mình đến thót một cái, đang ở ngoài xa sáu bảy trượng, vội giở một thế khinh công rất cao phi tới gần.

Tại sao Tiêu Anh với Dật Tư lại bỗng dừng cùng tới núi Cao Lê Cống như thế?

Thì ra ngày hôm mười sáu tháng tám, hai người ở trên núi Lãnh Vân tại dãy núi La Phù đợi chờ vợ chồng Âm Dương Song Ma đến phó ước, nhưng đợi từ sáng sớm cho đến giữa trưa, từ trưa cho tới chiều mà cũng không thấy Thúc Độ với Lục Châu tới.

Vì biết vợ chồng Song Ma không bao giờ sai hẹn cả. Tiêu Anh rất kinh ngạc định nói với Dật Tư, thì bỗng từ dưới chân núi đã có một bóng người phi lên.

Dật Tư lại tưởng một người trong bọn của Âm Dương Song Ma đã tới, vội kéo Tiêu Anh lui ngay về phía sau hơn trượng. Ngờ đâu khi người nọ lên tới nơi, mới hay người đó là một vị quái hiệp của võ lâm tức Hận Thiên Ông Công Dương Thọ.

Công Dương Thọ biết Độc Cô Sách với Tiêu Anh đã hẹn nhau vào ngày Tết Trung Thu tởn kiếm ở trên Lãnh Vân Phong này, thì không yên tâm mới vội tới nơi đây xem sao?

Vì đường xa, núi cao lại gặp mưa gió luôn luôn, nên Công Dương Thọ mới tính lầm ngày. khi tới dưới chân núi Lãnh Vân Phong thì đã là ngày mười sáu rồi. Khi biết mình đã tới lỡ một ngày, nhưng Công Dương Thọ vẫn quyết định lên trên núi xem sao?

Vì việc Hoàn Vũ Cửu Sát tái xuất giang hồ, Hận Thiên Ông đã đi núi Điểm Thương báo tin cho Dật Tư hay. Đồng thời ông ta còn cho Dật Tư biết tin Độc Cô Sách đã hẹn với Tiêu Anh ở Lãnh Vân Phong để đấu kiếm, cho nên khi ông ta vừa tới đỉnh núi, trông thấy Dật Tư có mặt tại đây, ông ta không kinh ngạc chút nào. Điều khiến ông ta hoảng sợ là sao chỉ thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu chứ không thấy Độc Cô Sách đâu hết?

Lại còn một điều khiến ông ta rất kinh ngạc nữa, là khi ông ta vừa lên tới nơi, tại sao Dật Tư lại dắt tay Tiêu Anh cùng lui về phía sau? Thái độ của hai người có vẻ rất thân mật chứ không tỏ ra một tí gì là thù địch cả.

Công Dương Thọ lộ vẻ kinh ngạc, chỉ tay vào Tiêu Anh mà hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, vị này chả là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh mà Ôn Băng cô nương tìm kiếm đâu cũng không thấy là gì?

Dật Tư gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Công Dương huynh, từ nay trở đi, cả ăn lẫn nói phải tôn trọng Tiêu đại tỷ của tôi một chút. Bây giờ đại tỷ không phải là Bạch Phát Quỷ Mẫu mà là Bạch Phát Thánh Mẫu rồi.

Công Dương Thọ càng ngạc nhiên thêm, cười giọng rất quái dị hỏi tiếp:

-Quỷ Mẫu với Thánh Mẫu tuy chỉ sai nhau có một chữ thôi nhưng một đằng thì xúc một đằng thì lưu phương thật là sai nhau một trời một vực. Chẳng hay Tạ Tiên Tử có thể cho lão quái vật này biết rõ nguyên nhân không?

Dật Tư liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho Công Dương Thọ hay, đồng thời kể cả chuyện Độc Cô Sách nhảy xuống vực thăm tự tử, nhưng không tìm thấy xác đâu cả...

Nghe xong câu chuyện đó, Công Dương Thọ vội vái Bạch Phát Thánh Mẫu một lạy rất lễ phép.

Tiêu Anh vội đáp lễ và mỉm cười hỏi :

-Công Dương đại hiệp lễ phép như vậy có nghĩa gì thế?

Thay đổi hẳn thái độ hoạt kê ngày thường. Công Dương Thọ nghiêm nghị đáp:

-Những người du hiệp ở trên giang hồ mà có thể giữ nổi tiết tháo, không sa đoạ vào bàng môn tà đạo đã là hiếm có rồi, mà đã sa đoạ vào bàng môn xong, mà tự nhảy ra được, biết hối cải như thế, thì quả thật rất ít, rất ít. Tiêu đại tỷ đúng là một bông sen mọc ở trong bùn lầy, mà lại có tính tâm diệp ngộ như vậy. Lão quái vật này không cung kính vái lạy đại tỷ như thế sao được?

Tiêu Anh khiêm tốn một hồi, rồi mỉm cười hỏi lại Công Dương Thọ rằng:

-Công Dương đại hiệp có thể giải thích cho chúng tôi hiểu vấn đề Độc Cô Sách nhảy xuống vực thăm tự tử mà sao lại không thấy xác đâu là nghĩa lý gì không?

Công Dương Thọ cười ha hả đáp:

-Nhảy từ trên đỉnh núi xuống vực thẳm mà không thấy xác đâu, như vậy chỉ có một giải pháp duy nhất mà rất chính xác...

Dật Tư vừa cười vừa xen lời nói:

-Xin Công Dương huynh thử chỉ giáo giải thích cái đó cho tôi với Tiêu đại tỷ nghe xem?

Công Dương Thọ vừa cười vừa đáp:

-Vì không thấy xác thì tất nhiên người chưa chết rồi, và cứ xem tướng của Độc Cô lão đệ, thì Công Dương Thọ này dám cả quyết là y chưa chết, mỗi đã nhiều lần để ý xem bộ mặt của Độc Cô lão đệ, thấy y không ngừng căn cốt tuyệt thế, thanh phúc vô cùng, sau này thế nào cũng được hưởng thọ, chứ không phải là người chết yếu đâu.

Tiêu Anh gật đầu và đỡ lời:

-Tôi với Tạ tiên tử cũng nhận xét như thế nhưng không thấy xác của Độc Cô Sách đâu, mà cũng không thấy y đâu hết, thế là nghĩa lý gì?

Công Dương Thọ cười ha hả đáp:

-Muốn biết Độc Cô lão đệ ở đâu, có một biện pháp duy nhất.

Dật Tư cả cười, xen lời nói:

-Có phải biện pháp duy nhất của Công Dương huynh là đi tìm kiếm đây không?

Công Dương Thọ cười giọng quái dị đáp:

-Tất nhiên là phải đi tìm kiếm rồi. Người ít tuổi bao giờ cũng hay hổ thẹn, Độc Cô Sách lão đệ đã tự động nhảy xuống vực thẳm, mà hai vị không đi kiếm y, thì chẳng lẽ y lại tự đi kiếm hai vị hay sao?

Dật Tư cau mày lại và nói tiếp:

-Trời đất bao la như thế này, muốn đi tìm kiếm một người, đâu có phải là chuyện dễ? Huống hồ ngoài việc tìm kiếm Độc Cô Sách biểu đệ ra, chúng tôi còn phải đi kiếm Mộ Dung Bích và đi cứu Mộ Dung Băng nữa...

Công Dương Thọ ngạc nhiên hỏi:

-Cứu Mộ Dung Băng nào? Mộ Dung Băng là ai?

Thấy Công Dương Thọ hỏi như thế, Dật Tư mỉm cười đáp:

-Mộ Dung Băng chính là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, hiện đang đi sâu vào trong Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân, ngày đêm làm bạn với bọn hổ lang, mà chưa sao thoát thân nổi. Bây giờ đã biết rõ tên họ của cha cô ta rồi, thì tất nhiên cô ta không thể nào dùng họ Ôn như trước nữa.

Công Dương Thọ gật đầu và nói tiếp:

-Nếu vậy bây giờ chúng ta phải chia nhau đi. Người đi cứu, kẻ đi tìm, cùng một lúc tiến hành mới được.

Tiêu Anh xen lời hỏi:

-Chúng ta nên chia nhau như thế nào? Ai cứu người? Ai đi kiếm người?

Công Dương Thọ mỉm cười đáp:

-Cứu người thì phải có võ công cao siêu mới có thể gánh vác nổi, còn kiếm người thì chỉ cần chịu khó dò tìm là được, nên miễn xin nhận việc đi kiếm người.

Dật Tư gật đầu tán thành:

-Cách chia như thế này rất hợp lý, vì về phía Vân Nam thì tôi thuộc đường thuộc nẻo hơn ai hết, mà bọn hung tà Hoàn Vũ Cửu Sát thì cần phải có võ công tuyệt thế, Tiêu đại tể đi cùng thì mới có thể khắc chế nổi kẻ địch và mới cứu được Mộ Dung Băng thoát nạn. Vậy tôi với Tiêu đại tể xin lãnh trách nhiệm đó.

Công Dương Thọ nói tiếp:

-Tạ tiên tử với Tiêu đại tể đã đồng ý biện pháp của lão quái vật rồi, thì chúng ta phải cấp tốc đi ngay mới được, vì cứu người như cứu hỏa. Mộ Dung Băng cô nương là một giai nhân tuyệt thế như vậy mà bị sa vào trong hang hùm quả thực đáng lo ngại lắm.

Dật Tư ngẩng đầu lên trời rồi mỉm cười vội nói với Tiêu Anh tiếp:

-Tiêu đại tể, đến giờ vẫn chưa thấy vợ chồng Thúc Độ tới, có lẽ vợ chồng chúng không tới nữa đâu, chúng ta chỉ chờ trời sáng tỏ là đi Vân Nam ngay, chẳng hay đại tể nghĩ sao?

Tiêu Anh gật đầu tán thành Công Dương Thọ lại nói với Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tể...

Tiêu Anh xoa tay, vừa cười vừa ngắt lời:

-Công Dương đại hiệp, tôi đã định sửa đổi lại sự xưng hô sai lầm của đại hiệp từ hồi nãy tới giờ rồi. Tôi nửa đời vất vả khổ sở, toàn gặp những chuyện không may, cho nên tóc của tôi mới chổng bạc như vậy, chứ sự thực tuổi của tôi còn nhỏ hơn đại hiệp nhiều. Vì từ này trở đi đã là chỗ anh em với nhau thì xin đại hiệp cứ gọi tôi là Tiêu muội thì hơn.

Công Dương Thọ cũng không khách khứa nữa liền đổi giọng gọi luôn:

-Tiêu đại muội, miễn chưa được trông thấy mặt lệnh ái Mộ Dung Bích bao giờ, vậy đại muội phải tả cho miễn biết thân hình mặt mũi của cô ta ra sao, và có điểm nào đặc biệt trên mặt không, phải nói rõ cho lão quái này biết hết thì lão quái vật mới dễ tìm kiếm chứ?

Tiêu Anh liền nói rõ tên tuổi và ngoại hình của Mộ Dung Bích cho Công Dương Thọ hay. Nói xong, Bạch Phát Thánh Mẫu ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

-Nói về đặc điểm của nó, thì tôi không nghĩ ra được nó có đặc điểm gì, nhưng bình sinh nó thích màu xanh, nên quanh năm chỉ mặc áo màu xanh. Vì vậy rất dễ nhận xét.

Dật Tư cũng xen lời hỏi:

-Mộ Dung Bích tiểu muội quanh năm ưa mặc áo màu xanh, như vậy có phải giống hệt Lục YULinh Điền Thúy Thúy không?

Công Dương Thọ cười ha hả và đỡ lời:

-Tiên tử đã lỡ lời rồi.Mộ Dung Bích cô nương là một bông hoa lạ tuyệt vời, là tiên nhụy trên Giao Trì, còn Điền Thúy Thúy thì là võ lâm dâm phụ, dục hải yêu cơ sao tiên tử lại so sánh hai người với nhau như thế?

Dật Tư chưa kịp trả lời, TiêuAnh đã vội đỡ lời:

-Xin Công Dương huynh không nên quá khinh rẻ Điền Thúy Thúy. Tuy hành vi của y thị hơi tà đạo thật, nhưng trong đời y thị chưa làm một lỗi gì khiến người ta không thể tha thứ được. Căn cốt của y thị tuyệt đẹp, người lại rất thông minh. Nếu y thị biết hối cải xa lánh bề dục thì sẽ trở nên người ở Long Hoa Hội liền.

Công Dương Thọ nhìn TiêuAnh, gật đầu đáp:

-Cô ta còn có thể trở nên người Long Hoa Hội ư?Thôi được, lão quái vật này tin ở lời của Tiêu muội, nên từ nay có gặp Điền Thúy Thúy thì lão quái vật thể nào cũng tận lực dẫn độ cô ta một phen.

Ba vị kỳ hiệp chuyện trò với nhau không bao lâu trời đã sáng tỏ, mà vẫn không thấy vợ chồng Thúc Độ tới.

Công Dương Thọ liền thúc giục Dật Tư với Tiêu Anh mau đi núi Dã Nhân để nghĩ cách cứu Mộ Dung Băng ra khỏi hang hùm. Còn ông ta ở lại quanh dãy núi La Phù điều tra tung tích của ĐộcCô Sách trước rồi mới đi khắp nơi tìm kiếm Mộ Dung Bích sau, và hẹn nhau tới mười ba tháng ba sẽ gặp lại nhau ở Thiên Nam đại hội.

Tiêu Anh với Lưu Vân TiênTử liền từ biệt Công DươngThọ đi Vân Nam ngay, trong khi đi đường, Dật Tư có vẻ rầu rĩ.

TiêuAnh thấy thế liền hỏi:

-Có phải vì việc sống chết của ĐộcCô Sách mà Tạ tiên tử vẫn còn lo âu đấy không?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Trải qua sự phân tích kỹ lưỡng, tôi nhận thấy ĐộcCô biểu đệ không thể nào chết được, như vậy tôi còn lo âu vì y làm gì nữa?Sở dĩ tôi lo âu là vì không thấy vợ chồng Thúc Độ tới phó ước.

Tiêu Anh vừa cười vừa nói:

-Đó là vợ chồng y thất ước, chứ có phải ta thất ước đâu mà TiênTử phải lo?

Dật Tư gượng cười đáp:

-Nếu chúng ta gặp vợ chồng y rồi lại không sao. Chỉ e vợ chồng y mắc bận việc gì tới chậm, không gặp chúng ta, chưa biết chừng chúng nổi khùng đi tới phái Điểm Thương phá phách giết chóc, như vậy có phải là đệ tử của tôi bị tai kiếp thảm khốc không?

Thất Dật Tư nói rất có lý. Tiêu Anh gật đầu và cũng hoảng sợ nói:

-Tạ tiên tử lo như vậy rất có lý. Phen này chúng ta đi tới Dã Nhân, thế nào cũng phải đi qua Điểm Thương, nhân đây chúng ta sắp đặt chuẩn bị lại đôi chút có phải là khỏi lo nữa không?

Nói tới đó Bạch Phát Thánh Mẫu bồng cau mày lại thở dài một tiếng mới nói tiếp:

-Nhưng võ công của vợ chồng chúng quá cao siêu, đến cả ba chúng ta, chưa chắc địch nổi thì đệ tử của tiên tử cầm cự làm sao nổi mà bảo chúng chuẩn bị cái gì cơ chứ?

Dật Tư gượng cười đỡ lời:

-Muốn bảo vệ tất cả các đệ tử của phái Điểm Thương tạm thời cũng đi tỵ hết, không phải là không có cách. Nhưng làm như thế chỉ sợ người ta chê mình hèn quá thôi, và danh dự đã mất thì khó lấy lại lắm.

Tiêu Anh vừa cười vừa hỏi:

-Tạ tiên tử nói cho ngu tử nghe thử diệu kế ấy đã?

Dật Tư bẽn lễn nói:

-Gần đây tiểu muội mới khai thác được một toà Điểm Thương biệt phủ, địa thế rất kín đáo, không ai có thể tìm kiếm thấy được. Nên bây giờ chỉ cần bảo tất cả đệ tử dọn tới đó ở, bế quan tiếm tu, không ai được đi ra ngoài cả, cho tới khi Thiên Nam đại hội là khai mạc mới thôi. Như vậy, vợ chồng Âm Dương Song Ma dù có kiếm tới phái Điểm Thương cũng đành phải thất vọng mà rút lui.

Tiêu Anh gật đầu tán thành:

-Kế này tuyệt diệu, nên thi hành ngay. Và ta có thể viết mấy chữ vào tấm ván ở trước cửa Điểm Thương đạo viện bỏ trống như sau đây: "Tại sao thất ước không tới Lãnh Vân Phong? Chúng ta vui lòng chờ đợi Song Ma ở trong Thiên Nam đại hội". Tôi biết Dương Thúc Độ là người rất tự phụ và ưa sĩ diện hão, chắc không khi nào y lại còn đi kiếm đệ tử của phái Điểm Thương để báo thù đâu.

Dật Tư gật đầu và trở về Điểm Thương theo kế hoạch ấy mà thi hành tức thì. Xếp đặt xong xuôi, hai người mới đi núi Dã Nhân để nghĩ cách cứu Mộ Dung Băng thoát nạn.

Khi đi tới núi Cao Lê Cống, Tiêu Anh gặp bạn cũ, đứng nói chuyện với người đó, còn Dật Tư thì thung thủng đi trước. Ngờ đâu, nàng lại gặp Mộ Dung Băng và chỉ nhất thời sơ xuất không hỏi rõ Mộ Dung Băng bị ai điểm huyết liền ra tay giải huyết ngay mới suýt làm cho Mộ Dung Băng chết oan.

Tiêu Anh tới sau, nghe Dật Tư nói là Ôn Băng, vội chạy lại xem xét ngay.

Chờ Tiêu Anh thăm mạch cho Mộ Dung Băng xong. Dật Tư mới hỏi:

-Tiêu đại tử thần công cao siêu hơn tiểu muội nhiều, không biết có thể cứu chữa cho Mộ Dung Băng tiểu muội lành mạnh và nói được như thường không?

Lúc này Tiêu Anh đã coi Mộ Dung Băng như là con gái của mình nên vội đỡ lấy Mộ Dung Băng và nghiêm nét mặt lại đáp:

-Bây giờ chúng ta phải kiếm một cái hang động kín gió và sẽ để cho con nhỏ này nằm nghỉ đã, rồi mới nghĩ cách cứu chữa sau.

Dật Tư cau mày lại nói:

-Đang ở trên núi hoang này, thì kiếm đâu ra hang động lý tưởng ấy?

Tiêu Anh vội đáp:

-Khỏi cần đi đâu tìm kiếm hết. Người bạn cũ mà tôi vừa gặp hồi nãy đã xuất vân du. Chi bằng chúng ta mượn tạm động phủ của người đó, có phải là khỏi mất công đi tìm kiếm không?

Nói xong, Bạch Phát Thánh Mẫu đi trước dẫn đường, Dật Tư theo sau. Vừa đi vòng qua sườn núi đã trông thấy một cái hang động ngay.

Hang động ấy không những tránh gió lại sạch sẽ, đủ điều kiện để cứu chữa cho Mộ Dung Băng, mà lại có sẵn cả vân sàng, lò nấu thuốc với những đồ dùng nữa.

Tiêu Anh đặt Mộ Dung Băng nằm trên vân sàng, lấy luôn cái mền ở đó đắp cho nàng ta, rồi rầu rĩ nói với Dật Tư rằng:

-Công việc cứu chữa Băng nhi rất khó khăn.

Dật Tư nghe nói kinh hoảng hỏi lại:

-Sao Tiêu đại tể cũng nói như vậy? Chẳng lẽ thủ pháp điểm huyết của Thúc Độ lại lợi hại đến như thế ư? Cả Cửu Thiên Thụy Vân Đơn của tiểu muội dùng để trấn phái mà cũng không có công hiệu gì hay sao?

Tiêu Anh lắc đầu đáp:

-Đối với y lý thì ngu tể đã nghiên cứu mộ t thời gian. Tuy Tiên tử sơ ý, lỡ dùng thủ pháp thường giải huyết cho Băng nhi, khiến nó bị nội thương rất nặng nhưng đã được Cửu Thiên Thụy Vân Đơn nội linh dược thần kỳ cứu chữa, lâu lắm cũng chỉ hai ba ngày là cùng vết nội thương có thể lành mạnh ngay.

Dật Tư kêu "ồ" một tiếng hỏi tiếp:

-Thế sao Tiêu đại tể lại bảo là khó chữa? Có phải đại tể muốn nói tiếng nói của Mộ Dung Băng tiểu muội khó mà trở lại được không?

Tiêu Anh trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

-Đã có người cột được chuông vàng ở cổ con hổ, thì tất nhiên cũng phải có người cởi ra được chứ? Ngu tể không lo âu về thương thế của Băng nhi mà chỉ lo âu về bệnh của nó mà thôi.

Dật Tư thất kinh hỏi tiếp:

-Chả lẽ trên người của Băng tiểu muội còn có bệnh khác hay sao?

Tiêu Anh gật đầu, cau mày đáp:

-Không hiểu nó vì việc gì mà đau lòng đến nỗi khiến gan bị thương lại thêm quá mệt nhọc, cho nên bệnh thế của nó đã trầm trọng đến mức Hoa Đà cũng phải thúc thủ.

Dật Tư biết lời nói của Tiêu Anh không ngoa, nằng lo âu quá đỗi, thất thanh kêu "ôi chà" một câu và hỏi tiếp:

-Đau tim rất khổ, mà đau gan thì khó chữa lắm. Vậy bây giờ biết làm sao đây?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiêu Anh lấy một viên thuốc bọc sáp to bằng trái long nhãn ở trong túi ra, nói với Dật Tư:

-Viên thuốc này là Ngọc Tuỷ Bỏ Nguyên Đơn có thể chữa được bách bệnh, nhưng khi chế luyện nó không được chính đại...

Dật Tư vội đỡ lời:

-Tiêu đại tỷ đã có linh đơn thì hà tất phải lo âu như thế nữa. Đại tỷ phải biết, bản thân của thuốc không ai phân biệt chính tà, chỉ xem cách sử dụng và sử dụng cho đối tượng nào thôi, ví dụ như con dao ở trong tay vua Trụ, thì là hung khí giết chóc nhân dân, trái lại ở trong tay Văn Vương thì lại là một lợi khí để đánh đổ bạo chúa.

-----oOo-----